

Det autentiske selv

En uimodståelig mystisk trang til at udvikle sig

Ved tidens begyndelse, kom der af ukendte årsager noget ud af ingenting. Pludselig opstod en impuls – impulsen til tilblivelse, til at skabe, til at udvikle sig. Man kunne kalde det Guds impuls. Denne trang til at tage form blev gradvist til hele universet og inkluderer i sidste ende dig og mig, som vi er lige nu.

Som mennesker oplever vi denne evolutionære impuls på mange niveauer. På det rent fysiske niveau føler vi den som den seksuelle impuls, den kraftfulde trang til formering. På et højere niveau, det kognitive niveau, oplever vi det selv samme princip som det unikke menneskelige begær efter at vide, at forstå, at skabe. Og på det højeste niveau, bevidsthedens niveau, oplever vi det som den spirituelle impuls, den uimodståelige mystiske trang til at udvikles som selve bevidstheden. Denne trang til at udvikle sig er, hvad jeg kalder det autentiske selv. Bevægelsen af det autentiske selv i hver enkelt af os, er ikke forskellig fra den ene evolutionære impuls, der styrer skabelsesmaskinen. Når du føler den uimodståelige trang til at udvikle dig på bevidsthedsniveauet, oplever du i din egen sjæl den selv samme impuls som initierede *the big bang*.

I de øjeblikke hvor den kreative impuls manifesterer sig på det biologiske niveau som seksuelt behov, er resultatet altid forudbestemt. Men når den samme impuls udtrykker sig selv på det højeste niveau, på bevidsthedsniveauet, er resultatet ikke forudbestemt. Det er grunden til, at for mennesker der vågner op til det autentiske selv, erkendes det at være i live med et som en dyb og fundamentalt *kreativ* oplevelse. Gennem os bliver den samme impuls, som initierede hele den kreative proces bevidst om sig selv og vågner til sit eget dybeste begær, som er at blive bevidst. Hvis vi med hensigt engagerer os i denne proces på det højeste niveau, opdager vi at vi i bogstaveligste forstand skaber fremtiden. Hvis du er modig nok til at tage dette ind, vil du erkende den sande mening med din stræben efter at udvikle dig. Du vil begynde at se den værdifulde betydning af selv den svageste mumlen i din egen kamp efter at blive bevidst.

Egoet

En antievolutionær kraft

Der er en fundamental kontrast mellem perspektivet i enlightenment, som er det autentiske selvs absolutte, universelle og upersonlige syn, og det narcissistiske egos uoplyste perspektiv, som er relativt, isoleret og personligt. Det er bogstavelig talt forskellen på himmel og helvede.

Når jeg taler om egoet bruger jeg ikke ordet i dets psykologiske betydning, som sædvanligvis henviser til hvad vi kan kalde en selvorganiserende funktion i psyken. In en enlightenment kontekst refererer begrebet til noget ganske andet: Egoet er det dybt indgroede, uimodståelige behov for at forblive adskilt fra andre og overlegent til enhver tid, allesteds, under alle omstændigheder. I modsætning til den indbyggede frihed i det absolutte selv og til den frygtløse passion i det autentiske selv, opleves egoet som et følelsesmæssigt hængedynd af frygt og afhængighed. Det er den del af dig, der under ingen omstændigheder er interesseret i frihed, som føler sig som et offer for livet, som undgår hvad som helst som modsiger dets selvbillede, som er fundamentalt indesluttet i sin frygt og sine behov og som kun lever for sig selv. Egoet er en antievolutionær kraft af overvældende inert i menneskets natur – fængslet af fortiden, rædselsslagent for forandring og kun optaget af at opretholde status quo.

Egoet er den eneste forhindring for enlightenment. Hvis vi vil være fri, hvis vi vil være oplyste, bliver vi nødt til at betale prisen. De store visdomstraditioner har altid fortalt os, at prisen er ego død og det er ikke anderledes i Evolutionær Enlightenment: Hvis det autentiske selv skal virke gennem os som det uhæmmede udtryk for evolutionen *in action*, så skal egoet transcenderes.

Vejens Essens

I konteksten Evolutionær Enlightenment er udviklingens vej, i det mindste i teorien, ret enkel. Det er en rejse fra egoet til fundamentet for al væren til påbudet om udvikling, en rejse fra det separate selv til det autentiske selv.

For at forstå det, må vi indse, at blind og uundersøgt identifikation med egoet altid fører til et falsk billede af virkeligheden, fordi dette billede bygger på antagelsen om isolation og adskilthed. I den spirituelle vision, ses denne position som en illusion, fordi essensen af autentisk åbenbaring er den direkte erkendelse af nondualitet, ikke-andethed eller ikke-separation som det underliggende fundament for alt hvad der findes. Egoets separate identitet, som bygger på et uophørligt behov for at se sig selv som enestående, manifesterer sig altid som et helheds benægtende, kærligheds benægtende, negativt forhold til livet.

Vejen begynder med ønsket om at være fri af denne oplevelse af fremmedgørelse, et ønske som almindeligvis udtrykke sig som en tiltrækning til at gå hinsides en hvilken som helst forestilling om forhindringer og restriktioner. Det fører til en mystisk trang til at transcendere det menneskelige vilkår fuldstændigt, at være fri for hele processen med liv og død og kampen for at være. Længselen efter endelig forløsning er ønsket om at gå tilbage til nul – før begyndelsen, før the big bang, før tiden begyndte. Det er længselen efter at gå fra et fængslet, dybt betinget forhold til livet, til ingen relation overhovedet – til absolut, uforlignelig frihed, for evigt dvælende i den uendelige fred i fundamentet for al væren.

Og dog, fra denne tomme grund, hinsides liv og død, vælder en ren impuls til tilblivelse, til at tage form, frem på mystisk vis. Dette imperativ til at udvikle sig eller Gud impulsen føles som absolut kærlighed, når den opleves direkte – en ekstatiske positiv, fuldstændig forenet strøm mod manifestation. Til det yderste livsbekræftende, kaldes dette imperativs udtrykket i det vågnende menneske for Det autentiske Selv.

Så udviklingens vej i Evolutionær Enlightenment kontekst går fra at vågne op fra egoets fængsel, til dets opløsning i fundamentet for al væren, til genopstandelsen som det autentiske selv. En anden måde at beskrive det på vil være fra en negativ relation til livet, som vi kan kalde *minus en*, til ingen relation til livet overhovedet, som vi kan kalde *nul*, til en positiv relation til livet, som vi kan kalde *plus en*. Minus én, til nul, til plus én. Fra egoet til det absolutte selv til det autentiske selv. Dette er er vejens essens.

Udvikling af Sjælen

Det eneste faste fundament i Universet

I de næsten tyve år jeg har været spirituel lærer har jeg lært en masse om den menneskelige sjæls natur. I begyndelsen var det ikke et emne jeg tænkte meget over, og jeg havde heller ikke mange forudfattede overbevisninger eller ideer om det. Sagen var, at som spirituel lærer i enlightenment, var det jeg førhen lagde vægt på, at få mennesker til at droppe og transcendere hver eneste ide om Selv, inklusive de fleste ideer vi har om vores sjæle. Men gradvis er jeg kommet til at erkende og anerkende, at den spirituelle vej handler lige så meget om at udvikle sjælen, som at transcendere egoet og det betingede sind. Rent faktisk spekulerer jeg for tiden på: med mindre vi virkelig har udviklet vores egen sjæl, er vi så parate til, og er det i det hele taget passende for os, at tage næste skridt og transcendere sindet? Med mindre vi har udviklet vores sjæl, vil der så overhovedet være et fundament vi kan sætte af fra?

Jeg er nået frem til den konklusion, at den vigtigste grund til spirituel praksis er, at udvikle sjælen. De fleste af os tror naivt, at vores sjæle er fuldt udviklede, at vores kapacitet for integritet, autenticitet, transparens, samvittighed, godhed og kærlighed allerede er der og kun behøver at blive realiserede. Men det er simpelthen ikke sandt. Sjælen – som jeg definerer som vores kapacitet for disse dybt positive menneskelige kvaliteter – er noget, som i de fleste af os, desperat trænger til at blive udviklet. De fleste af os lever i en splittet tilstand, dybt delte imod os selv – ofte langt mere end vi er klar over eller er i stand til at føle. Vi eksisterer i et selvskabt vakuum, af moralsk flertydighed, hvor alt er relativt og hvor vores opmærksomhed i det væsentlige er fokuseret på vores følelses tilstand. De fleste af os ved langt mere om hvad der virkelig betyder noget, end vi er villige til at leve op til. Rent faktisk, vi er

tiltrukket af det, som er smukt, dybsindigt og meningsfuldt, men opdager at vi mangler sjælsstyrken til virkelig at kæmpe, til at engagere os i en brydekamp på liv og død med vores egen splittethed, kynisme og inertie. Den frygtelige sandhed er, at det bare er nemmere ikke at bekymre sig så meget. For at bekymre os så meget bliver vi nødt til at føle en forbindelse med livet, der er så dyb, at det gør ondt. Vi bliver nødt til at være parate til at træde i vores oplevelsesfelt på en måde, som er autentisk, betingelsesløs og dybt engageret – for at favne en art frygtløs sårbarhed hvor vores transparens, vores styrke og den levende oplevelse af konneksion er permanent, ubrudt og umulig at flygte fra.

Den højt udviklede sjæls kapacitet til at favne livet kommer direkte fra den transformerende spirituelle oplevelse af enhed, helhed og fuldstændighed. Når selvet direkte har set, at dets egen dybeste dybde er til overflod helt fuld, er al eksistentiel tvivl udryddet og vi er udfriet til at favne livsprocessen uden forbehold. Men selv der, vil vores overbevisning og overgivelse blive testet igen og igen og igen. Hvor meget kærlighed har vi i vores hjerter, selv når vi er udfordrede? Hvor stærk er vores integritet også i de øjeblikke hvor det ser ud som om hele universet har rottet sig sammen for at friste os til at gå på kompromis? Hvor alene er vi villige til at stå, i det, som vi ved er sandt? Sjæls styrke er spirituel styrke. Det er den ultimative kilde til værdighed og selvrespekt. Og det er lige præcis denne position af urokkelig overbevisning, som vi så desperat bliver nødt til at kultivere hvis vi vil ændre på selve strukturen af det emotionelle, psykologiske, filosofiske og spirituelle felt som vi alle deler.

Ingen kan gøre det for os. Andre kan lede os ved deres eksempel, men vi alene må udvikle vores egne sjæle. Interessant nok, så kommer vores stræben efter at opdyrke vores kapacitet for integritet, autenticitet, transparens og samvittighed fra sjælen selv, den selv samme del af os som skriger på at blive udviklet. I det øjeblik vi overgiver os til sjælens krav, finder vi adgang til den enhed, helhed og fuldstændighed, som er kilden til spirituel styrke. Men denne styrke skal udvikles *dagligt*, og må aldrig tages for givet. Spirituel praksis, som vi påtager os for alvor, giver adgang til denne kilde, og det er derfor at det er det ultimative referencepunkt for sjælen under udvikling i en dybt splittet verden.

Når vi først har fundet denne kilde og bevidst har sagt ja til den ædle opgave at udvikle sjælen, er det ikke muligt at vende om.. Hvis vi, efter at have sagt ja, tillader os at tøve og bliver bytte for de magtfulde kræfter af inertie og kynisme, så taber vi måske ikke alene troen på denne kilde, men også adgangen til den. Det er derfor at det er blevet sagt, at det er bedre aldrig at påbegynde den spirituelle vej end det er, at begynde og så at give op før man uimodsigeligt har gennemført. Har vi først sagt ja, bliver vi nødt til at lykkes, for vi har set med vores egne øjne, følt med vores eget hjerte og indset med vores eget sind hvad integritet, autenticitet, transparens og bevidsthed virkelig er: det eneste sikre fundament i universet.